

Chapter 1

ศรันย์ อัคคีสุริยะ หรือ รันย์ กลับจากนิวยอร์กมารับหน้าที่ดูแลบริษัทโอเวนดีให้พี่สาวที่ลาคลอด เพราะหลานควรได้ดื่มนมแม่ครบหนึ่งปี เขาก็ตั้งใจกลับมาดูแลบริษัทให้พี่ตามช่วงเวลานั้น แต่รันย์จะไม่หัวร้อนเลย ถ้าตัวเลขในงบการเงินของบริษัทไม่ติดตัวแดงเถื่อน ชนิดที่ต้องขอบคุณต้นตระกูลอัคคีสุริยะที่รวยล้นฟ้า ไม่งั้นจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าจ้างพนักงาน เขาเลยตั้งเป้า Revenue ใหม่ ปฏิวัติการทำงานที่เลอะแฉะของทุกคนให้มีไฟลุกโชนขึ้นอีกครั้ง!

ชายหนุ่มวัยสามสิบสองในชุดสูทสีครีมเข้ากันทั้งตัวนั่งนวดหมับอยู่หน้าจอไอแมคในห้องผู้บริหาร บนชั้นสี่ของอาคารโฮมออฟฟิศไฟเออร์ครีเอทีฟที่มีโลโก้เป็นลูกไฟไอเดียโชติช่วง แต่ดูเหมือนผลงานบริษัทในตอนนี้ไม่ได้ร้อนแรงตามสักนิต ออกจะหนาวเยือกเหมือนมีก้อนน้ำแข็งเกาะติดแผ่นหลังของพนักงานทุกคนจนไม่มีความกระตือรือร้นต่ออะไรทั้งสิ้น รันย์คลิกเมาส์เข้าไปในโนโพลเดอร์ของไดเรก্টกลางที่ละโนโพลเดอร์เพื่อดูความเป็นไปของบริษัท

บริษัทก่อตั้งมาสิบปี ช่วงสองสามปีแรกล้มลุกคลุกคลาน หลัง

รับจำได้ว่าเป็นหัวหน้าแผนกซื้อภาคภูมิ แต่ผลงานช่วงนี้ดูไม่สมชื่อเท่าไร

“ไม่ดีกว่าครับ พอดีผมอยากอินเทอร์เนอล รื้อแบบงานไซฟิสตาหน่อย เจอกันที่ห้องประชุมหนึ่งนะครับ”

หัวหน้าแผนกดีไซเนอร์เลิกคิ้ว รู้สึกไม่ชอบหน้าบอสคนใหม่ ตั้งแต่ตอนที่แนะนำตัวในห้องประชุมตอนเช้าแล้ว พอมาออกคำสั่งวางอำนาจกันแบบนี้ยิ่งรู้สึกอยากหาเรื่องให้เก็บกระเป๋ากลับบ้านไปเร็ว ๆ ะมัด ก็แค่น้องชายบอส ไม่เคยทำงานด้วยซ้ำ จะไปรู้อะไร

“เฮ้ย...ไอ้มัด ไอ้ซิด เข้าประชุมกับกูหน่อย เออ...ไอ้ไปด้วย มาฝึกงานวันแรกเข้าประชุมเลยแล้วกัน”

ไป หรือ ไปรเทพ เศรษฐภักดี นักศึกษาฝึกงานจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ เขาไม่เลือกไปฝึกงานที่บริษัทออกแบบสร้างบ้านเพราะมีเป้าหมายว่าอยากเปิดบริษัทออกแบบสำหรับงานไม่ถาวร เช่น ฉากในงานอีเวนต์หรือคอนเสิร์ตต่าง ๆ แทน เพราะมันได้เงินไวกว่าสร้างบ้านเยอะเลยละ และเมื่อสองปีก่อนเขาได้ไปดูคอนเสิร์ตวง Face Mask ซึ่งเป็นหนึ่งในศิลปินวงโปรด จำได้ว่าทั้งฉากและซันต่าง ๆ บนเวทีสวยมาก มารู้ทีหลังว่าบริษัทไฟเออร์ครีเอทีฟเป็นผู้ดูแลทั้งหมด เลยตัดสินใจมาฝึกงานที่นี่ แต่...ตั้งแต่เข้าที่เข้ามายังไม่รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่เหมือนวันที่เขายืนอยู่หน้าเวทีคอนเสิร์ตเลย

แต่เอาเถอะ...ค่อย ๆ เรียนรู้ไป ไปอาจะแะยังม่เจอเจ้าของงานในวันนั้นก็ได้

ถ้าหากบรรยายกาศตั้งแต่เข้าจดยาคือความไร้สาระ บรรยายกาศในห้องประชุมตอนนี้ก็ลานประหารชัด ๆ คุณรับย์ที่ไปฟังทราบ ว่ามารับหน้าที่บอสแทนพี่สาวชักมีดอกออกมากะชวกไส้ทีมิดีไซเนอร์แบบม่เหลือซันดี รื่องานทั้งหมด ทั้งยังเปิดงานเก่าที่รีไซเคิลวนไปแล้วสี่ครั้งออกมาเทียบให้เห็นชัด ๆ แล้วปิดท้ายด้วยการสั่งงานด้วย

หน้าหนึ่ง ๆ ว่าที่ให้แก้ไขใหม่ทั้งหมดต้องส่งภายในสิบโมงเช้าวันพรุ่งนี้
เห็นหน้าหวาน ๆ ไม่คิดเลยว่าจะพ้นไฟออกมาในทุกตัวอักษร
ที่พูด ไปในฐานะเด็กฝึกงานเลยได้แต่นั่งเงียบ แล้วรอเดินออกจาก
ห้องพร้อมกับภาคภูมิ ชิด และมัด

“สัส! ถือว่าเป็นน้องเจ้าของบริษัทแล้วจะสั่งอะไรก็ได้เหอะ
กูไม่ทำแม่ง”

ไปหันขวับไปมองหัวหน้าแผนก

“พี่ไม่ทำ พี่มันก็ไม่ได้ทำ กลับบ้านกันเถอะพวกเรา”

“เอ้า เฮ!” หลังจากชิดกับมัดขานรับเป็นลูกคู่ ไปก็ขมวดคิ้ว
ด้วยความงง เพราะแผนกดีไซน์เนอร์ทั้งแปดคนปิดคอมพ์แล้วคว้า
กระเป๋าเตรียมกลับบ้านกันจริง ๆ

“แล้วงานที่คุณรันยสั่งอะพี่ภูมิ”

“อยากทำมึงก็ทำสิ เออ...มึงมาฝึกงานนี่ ทำดี ๆ นะ อย่าให้
ขายหน้าแผนก พรุ่งนี้เก้าโมงครึ่งกูมาตรวจ” ภาคภูมิพูดพลางตบ
ไหล่ไปแล้วเดินนำทุกคนออกไปอย่างไม่ยี่หระ เมื่อคนสุดท้ายจาก
ไปทั้งห้องก็เงียบสนิท

“เห้ย อะไรวะเนี่ย” เด็กปีสี่งงหนัก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก
นั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์แล้วเรียกโปรแกรมขึ้นมา

ไปนั่งมอยหน้าจอจนเวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ แต่
เพราะคิดว่าจะพยายามทำมันออกมาให้ดีสมกับที่พี่ ๆ ในแผนก
ฝากฝังไว้...หรา หึ ๆ โชคดีที่เขามั่นเป็นประเภทยึดคติว่าใครทำอะไร
ได้ ทำเยอะฝีมือมันก็เป็นของเขา ใช่ว่าพวกพี่ภูมิจะมาเอาไปได้

“พวกแกแล้วแกเลยแม่งเอ้ย ถ้ากูทำเองได้ทุกอย่างจะมา
ฝึกงานทำไมะเชื่อเหอะอะไรละ สาสส!” มีอคคลิกเมาส์แต่ปากก็สบด
ไปด้วยเมื่อทีมงานเปิดตัวหำที่กำลังขึ้นแบบอยู่นั้นมันไม่ถูกใจเสียที่

“สมกับที่คุณรันยด่ากราดจริง ๆ แม่ง พรุ่งนี้อยากจะผสมโรง

ช่วยค่า สามชั่วโมงจะไม่ให้ซ้ำแม้แต่ประโยคเดียวเลยว้ย!” ไปยังหัวร้อนไม่เลิก

“ค่าใครเหรอครับ”

“ค่าพี่ภูมิเง ใ้อพี่มัด พี่ชิดด้วย งานพวกแม่งซัด ๆ ไม่ยอมทำเอง เฮ้ย!” เด็กฝึกงานร้องเสียงหลงเพราะเพิ่งนึกได้ว่านั่งอยู่คนเดียว...เจ้าที่เล่นกูแล้วมัยละ

ไปยกมือออกจากเมาส์แล้วพนมแนบอก ปิดตาสนิท ทำตัวเล็กตัวน้อยเผื่ออีกฝ่ายจะมองไม่เห็น

“ไปก่อน ๆ พรุ่งนี้ไปค่อยซื้อน้ำแดงมาถวาย หรือว่าจะเอาไก่ทอดลุงทัศนด้วย ไม่ต้องตอบแล้วนะ เดี่ยวซื้อมาให้เลย”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้น และผีเท้าก็โกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ

“มาทั้งเจ้าที่ทั้งกุมารเลยมัยเนี่ย” ไปเปียงหน้าเข้ามุมเรื่อย ๆ แทะบจะมุดลงไปอยู่ใต้โต๊ะแล้ว เขาน่ะเก่งกับทุกอย่างยกเว้นเรื่องเหนือธรรมชาติ

แปะ...สัมผัสเบา ๆ ที่ไหล่แต่ทำให้เจ้าตัวสะดุ้งโหยง

“ไปที่ขอบ ๆ มัย ออฟฟิศไม่ทำบุญให้หรือไง ถึงต้องมาหลอกกัน!” ตวาดผีหน้าน้อยเหอะ

“นี่คน”

ฟุดฟิด ๆ กลิ่นหอมอ่อน ๆ แบบนี้อ่ามาโกหกกันเลยว่าคนคนที่ไหนจะตัวหอมแบบนี้ สารภาพมาว่าดอกราตรีหรือฟุดซ้อน

“ไม่ ๆ ไม่เชื่อ ถ้าลืมตาแล้วหักคอโซว์นี้หัวใจวายเลยนะ” ไปส่ายหน้าอีก ๆ จนได้ยินเสียงถอนหายใจ

“กลัวผีแล้วนั่งอยู่คนเดียวดึก ๆ ทำไม ออฟฟิศเลิกหกโมงเย็น ไม่มีใครบอกรอครับคุณเด็กฝึกงาน”

เริ่มคุ่นละ ทั้งยังนึกท่าเท้าสะเอวมองมาแบบมีไฟลุกอยู่ในดวงตาแล้วก็ด่ากราดเหมือนก็อดซิลลาออกด้วย

“คะ...คุณรันย์”

“กีฬาลี”

“แล้วทำไมมาเจียบ ๆ ไม่ให้ลุ่มให้เสียงครับ” ไปลิ้มตาแล้ว
 เผลอปั่นด้วยหน้าอแงเช่นเดียวกับเวลาที่ฟองแม่ว่าถูกพี่ชายฝาแฝด
 แก้ง

รันยัยมำ ตัวโตอย่างกับยักษ์ ทำตัวเหมือนลูกหมาไปได้

“แล้วทำไมไม่กลับบ้าน กลับดึกเปลืองไฟ แอบใช้เน็ตบริษัท
 โหลดหนังโป๊หรือเปล่าเนี่ย”

ไปรับสายหน้า หน้าโป๊เดี๋ยวนี้มันไม่ต้องโหลดแล้วมัย แคมี
 เน็ต จะกดเข้าไปดูตอนไหนก็ได้ เจเนอเรชั่นแก๊ปชัด ๆ เดี่ยว...หลง
 ประเด็นไปไกลแล้ว เด็กฝึกงานได้สตีกัสโลดเก๊า้ออกให้น้องชาย
 เจ้าของบริษัทเห็นสิ่งที่ค้างอยู่บนหน้าจอ

“งานเปิดตัวห้าง?”

“ครับ”

“ช่วยพี่ ๆ ดีไซน์เนอร์ทำเหวอ”

“เอ่อ...” ช่วยใช้มัย พวกพี่ภูมิเขาจะกลับไปทำตามคำสั่งคุณ
 รันยัยที่บ้านมัยนะ ไปเดาว่าแบบนั้นเลยพยักหน้าตอบไปว่า “ครับ”

“เก่งจัง”

“แต่ยังไม่ถูกใจ ไปเลยยังไม่กลับครับ”

รันยัยมำ อย่างน้อยในบริษัทมันก็ยังมีคนมีไฟเหลืออยู่นะ เขา
 หันไปยกเก้าอี้ไว้พนักตัวเล็ก ๆ ที่วางอยู่มุมห้องมานั่งลงข้างไป

“เกือบดีแล้วนะ ลองปรับฟอร์มจ่อแอลอีดีให้โค้งล่อไปกับ
 ฟอร์มตึกมัย...” รันยัยช่วยแนะนำจากงานที่ค้างอยู่บนจอ ไปทำได้
 ตรงใจเขาแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เพียงแต่ยึดตามเรเฟอร์เรนซ์ไปหน่อย
 ไม่ได้ปรับให้เข้ากับสถานที่จริง

เมื่อไปลองทำตามทีอีกฝ่ายบอกก็เหมือนสิ่งที่ขัดใจในตอน
 แรกหายไปแล้ว เลยต่อยอดได้ตามที่ใจคิด ส่วนรันยัยก็คอยให้คำ
 ปรึกษาอยู่ข้าง ๆ

ฝ่ายครีเอทีฟคิดว่าว่าการเปิดตัวทางโซฟิสตาคครั้งนี้จะแทนห้วง
เป็นดินแดนสวรรค์แบบแฟนตาซี เวทีที่วางตรงกลางโถงห้วงจะใช้
จอแอลอีดีต่อให้สูงตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นเจ็ด เปรียบเสมือนน้ำตกที่
เป็นจุดกำเนิดของความสุขบนสวรรค์แห่งนี้ เมื่อได้ไอเดียตั้งต้น
ก็เป็นหน้าที่ของดีไซเนอร์ที่จะทำให้เห็นเป็นภาพแล้วนำไปเสนอขาย
ลูกค้าอีกที

ติสองไปก็ได้เวทีและบรรยากาศรอบ ๆ ตามใจคิด เขาสั่งเรน-
เดอร์ไฟล์แล้วเซฟเก็บไว้ในโฟลเดอร์ส่วนกลาง ก่อนจะหันมาเห็นว่า
รันยียังนั่งอยู่ข้าง ๆ

“เออ...ยังอยู่อีกเหรอครับ”

ดู...คำที่ทัก รันยีนึกอยากเขกกะโหลกให้

“จะปล่อยเด็กฝึกงานนั่งอยู่ตึกดินคนเดียวได้ไง เป็นอะไรไป
ผมไม่มีหมไปคืนคุณแม่คุณหรอกนะ”

“ขอโทษครับ” ไปเพิ่งมานึกได้ว่ามันตึกมากแล้ว รบกวนคุณ
เขามาก ๆ เลยที่ต้องมานั่งเฝ้า ทั้งที่ถ้าใครสักคนต้องเฝ้าไปทำงาน
ควรเป็นพวกพีในแผนกมากกว่า

“หูลู่เลย ไม่ได้ดุสักหน่อย” รันยียิ้มอ่อน “เสร็จแล้วก็ปิด
คอมพ์”

“ครับ” ไปรีบจนลุกไปหมด ทำของนู่นนี่ตก

“ใจเย็น ๆ มันไม่ตึกไปกว่านี้แล้วละ” รันยีว่าพลางลุกขึ้นยืนรอ
“แล้วนี่กลับยังงัย ขับรถมาโซ้ย”

“ครับ”

ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินที่ไฟถูกออกแบบให้มีเซนเซอร์จับการ
เคลื่อนไหว มันจึงสว่างขึ้นเมื่อมีคนเดินผ่าน แต่กลับวูบวาบจนไป
เริ่มหลอน มันน่ากลัวมากกว่าจะดูไฮเทคนะเอาดี ๆ เพราะถ้าไม่มี
คนเดินผ่านแล้วสว่างขึ้นมารับรองว่าต้องได้ยินเสียงไปกรีด

เมื่อลงลิฟต์จากชั้นสี่มาถึงลานจอดรถ รันยีกำลังจะเดินไปที่

โซนของผู้บริหารก็หยุดเท้า เพราะนอกจากรถของเขาไม่เห็นรถยนต์คันอื่นจอดอยู่สักคัน

“เอ่อ...รถไปอยู่นั่น” ปลายนิ้วของเด็กฝึกงานชี้ไปที่มอเตอร์ไซด์คันโต

วันชัยมวดคิ้ว ชื่นพล่อยให้ชี้ไปคงต้องไปคลอดลูกชายคนใหม่ให้แม่นายไป

“บ้านอยู่ไหน”

“เลียบด่วนรามอินทรา”

“ผมไปส่งดีกว่า ดึกแล้วมอเตอร์ไซด์ไม่ปลอดภัย” เห็นว่าเวลานี้รถไม่ติดวันชัยจึงเสนอตัว

“ไม่เป็นไรครับ ไป...เอ่อ...เวลาทำงานดึกที่คณะก็ซึกกลับ...” จะบอกว่าบ้านก็ไม่ได้ เพราะแม่ติแน ๆ ถ้าควบเจ้านินจาถูกรักกลับหลังเที่ยงคืน คือถ้าดึกก็แค่ไปห่อเพื่อนที่ใกล้ ๆ มหาวิทยาลัย ยิ่งตอนนี้อยู่ชายฝาแฝดมีแฟน ก็มีคอนโดใกล้ ๆ ที่เรียนให้ไปได้ไปค้างอีกที่

“อย่าให้เป็นห่วง ขึ้นรถแล้วบอกทาง” วันชัยสั่งเสียงเรียบ

ไปเห็นเปลวไฟในดวงตาคนพูดเริ่มลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง เขาไม่อยากจะกดขี่ตลาดตอนตีสองเสียด้วยสิ ยอมเดินไปขึ้นปอร์เช่เคย์แมนสีขาวก็ได้

เมื่อขึ้นมาได้ก็ก๊นั่งอย่างระมัดระวัง เก็บไม้เก็บมือไม่ไปทำอะไรให้รถหุ้พั้ง สักพักวันชัยก็ยื่นโทรศัพท์มาให้

“เชิร้ชทางกลับบ้านหน่อย”

“ครับ”

ไปรับมาทำตาม แต่มือไม้ก็พึมพำไม่ค่อยจะถูกเพราะเกร็งกับความแสนดีต่างจากที่พี่แกดีไซเนอร์บ่นไปมาก

ก็อดซึลลาไม่เห็นจะดูร้ายเลย

กดให้นำทางเรียบร้อยวันก็ออกรถอย่างเพี้ยว แถมขับเร็ว

จนหลังเอนติดเบาะ คนที่จะอันตรายคือคนนี้มากกว่าเขามั้ยนะ ไป
แอบหันไปมอง เลี้ยวหน้าด้านข้างคุณเขาดูดีชะมัด แต่อย่าได้ขยับ
ปากเสียว...พ่นไฟ

จินตนาการแล้วก็ลั่นยิ้มเจิบ ๆ

“ขอโทษที่เจิบไป ฟังเพลงมัย” รัญญ์ถาม

คนที่จินตนาการภาพก็อดซิดลาในหัวสะดุ้ง

“คุณรัญญ์ว่ายังงั้นนะครับ”

“ถามว่าฟังเพลงมัย”

“อ้อ แล้วแต่คุณรัญญ์เลยครับ”

รัญญ์กดเปิดเพลงที่เขาฟังค้างอยู่เมื่อเข้าขึ้นมา เสียงนักร้อง
ชายพร้อมจังหวะที่พอให้เคาะนิ้วไปกับพวงมาลัยได้ทำให้รัญญ์หาย
ง่วงไปได้บ้าง

I knew from the first time,

I'd stay for a long time,

'cause I like me better when,

I like me better when I'm with you¹

...

ฝ่ายไปก็รู้สึกว่เพลงนี้เพราะจังเลย “เพลงอะไรเหรอครับคุณ
รัญญ์”

“I Like Me Better” มั้ง จำชื่อนักร้องไม่ได้”

“เพราะดีครับ”

“ถ้าชอบ เดี่ยวเปิดดูบ่ไห้ละ”

ทำไมตามใจกันขนาดนี้ เป็นก็อดซิดลาที่เจี

เพราะดีกมากแล้ว เพียงสิบห้านาทีรถคันสวก็มาจอดหน้า

¹ เพลง *I Like Me Better* ศิลปิน Lauv

รู้บ้านไป

“คุณรันย์บ้านไกลมัย ไปลืมนามเลย”

รันย์ไม่ยอมบอกให้เจ้าเด็กฝึกงานรู้สึกผิดเลยจริงๆ ว่า
คอนโดเขาก็อยู่ปากซอยออฟฟิศนั่นแหละ เพราะไม่ชอบเสียเวลา
ไปกับการเดินทาง เลยเอาเงินเก็บมาซื้อคอนโดไว้ห้องหนึ่ง

“ไม่ไกลหรอก ลิบนาที่ก็ถึง”

“ขับเร็วนะลิ ถึงแล้วไลน์บอกไปด้วยได้มั๊ยครับ”

รันย์ขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจที่ถูกสั่ง

“ไปก็ป่วนห่วนนะ ถ้าเกิดคุณไม่ถึงบ้านเพราะมาส่งผม ผมจะ
เอาที่ไหนไปคืนคุณแม่คุณ” ย้อนแย้งเป็นที่หนึ่งไว้ใจนายไปรเทพ

“เราอยู่ในกรุ๊ปงานโซฟิสตาด้วยโซมัย”

“ยังครับ ยังไม่มีใครชวน” ไปตอบไปตามความจริง

รันย์ถอนหายใจ “เปิดคิวอาร์โค้ด เดี่ยวสแกนแอดกัน”

ไปทำตาม เมื่อเพิ่มเพื่อนเรียบร้อย เขาก็รวบกระเป๋าลงจากรถ
รอให้ไปจนลับตาแล้วจึงเปิดประตูรั้ว

“ขับเร็วแบบนั้นให้ห้านาทีถึงอะ”

เจ้าของรถปอร์เช่ เคย์แมนขับกลับมาทางเดิม เลี้ยวเข้า
ลานจอดรถคอนโดแล้วรีบเดินขึ้นห้อง ระหว่างทางก็พิมพ์ไลน์ไปด้วย

Sarun : กลับถึงห้องแล้วครับ เดี่ยวอาบน้ำแล้วก็นอนเลย
เจอกันในฝัน คิดถึงนะครับ

พิมพ์เสร็จก็วางมือถือไว้ที่ปลายเตียง หยิบชุดนอนและผ้าเช็ดตัว
เดินเข้าห้องน้ำไป

Chapter 2

ไปรอจนเกือบตีสามรันย์ก็ยังไม่ส่งไลน์มา

P to da I : คุณรันย์ถึงบ้านหรือยังครับ

กริบ...

จุดนี้ต้องพึ่งทวิตเตอร์ จส. 100 ว่ามีอุบัติเหตุบนถนนมัย ไถ ๆ ไปไม่มี ไปเลยตัดใจไปอาบน้ำแล้วเข้านอน พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้ากว่าปกติเพราะไม่มีนินจาถูกรักให้บิดไปทำงาน คงต้องติดรถพ่อไปลงในเมืองแล้วค่อยไปต่อ

หลับไปแค่เกือบ ๆ สี่ชั่วโมงก็ลืมตาตื่น สิ่งแรกที่ทำคือ
ส่งไลน์เข้าไปในกลุ่มครอบครัวว่าขอติดรถพ่อไปฝึกงานด้วย แล้วก็
ดูไลน์ของรันย์ ไม่มีความเคลื่อนไหวเหมือนเมื่อคืนไม่ได้แอดกันไว้
กลายเป็นก๊อดซิลลาดี้อหรือไง!
ไปเข็นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ลากผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ แล้วเดินโทง ๆ

ออกมาสวมชุดนักศึกษา เซตผมลวกๆ ก่อนจะเปิดประตูห้องนอน ไปพบก้อนน้ำรักรั้งห้าตัว มะตูม มะยม มะปราง มะม่วง และ มะพร้าว หมาคอร์ก็ลุกบังเกิดเกล้าของแม่

“มาอรุณสวัสดิ์พี่ไปเหวอครับ อยากพาไปรู้จักคุณرنัยจังเลย คุณเขาจะได้เลิกทำหน้าเครียด” พี่ชายคนรองนั่งยองๆ ลงไปปิดแก้ม ตัวละจ๊วบ แล้วก็เดินนำน้องๆ ลงไปชั้นล่าง

เสียงกรังกริ่งที่ดังขึ้นเรียกสายตาของเกสราได้เป็นอย่างดี เธอหันไปหยิบขนมยื่นให้เจ้าสี่ขาตัวละคำก่อนค่อยไปสนใจลูกชายที่เป็นคน

“เมื่อคืนกลับยังงัวเง้าไป แม่ไม่ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์เลย”

“บอสมาส่งครับ ทำงานดึก เขากลับไปซื้อโมไซค์ไปเสยเส้าไฟฟ้า”

“เหวอ บอสน่ารักดีจัง แม่ทำคุกกี้ไว้เมื่อวาน เดี่ยวเอาไปขอบคุณเขาหน่อย”

“คุกกี้คนนะแม่ ไม่ใช่ขนมน้องนะ ไปโดนด่าเปิงแน่”

“คนลิ เห็นแม่เป็นคนยังงัวเง้า เอาคุกกี้มาไปให้เจ้านายลูก” เกสราบ่น แล้วก็เดินไปหยิบขนมมอบแบ่งใส่กระปุกแบบฝาเกลียวสองกระปุก ใส่ถุงกระดาษลายร้านคอร์กีกาเฟ่ของตัวเองก่อนจะยื่นให้ลูกชาย

“แม่แอบโทรโมตร้านแหละ ไปดูออก”

เกสรายกคิ้ว “ไม่ใส่เมนูกาแฟลงไปในถุงด้วยก็บุญแล้วครับ ลูกชาย”

“ปิ่นณไม่กลับเหวอ” ไปถามหาพี่ชายฝาแฝด

“เห็นว่าจะมานอนเสาร์-อาทิตย์นะ พี่อชิธีเขาวางพอดี” เกสราเล่าตามที่ลูกชายแฝดคนโตบอก

ไปพักหน้า

“หลงแผนฉิบหาย ห่างกันไม่ได้เลยสักวันเดียว”

“พูดไม่เพราะคะน้องไป แล้วแม่จะรอดูวันที่ไปมีแฟน ว่าจะติดแฟนมั้ย”

ไปกอดเอวมารดาแน่น “อยู่อ่อนแม่ดีกว่า ยังไม่รับมีแฟนหรอก”

“จ้าา กลัวแม่ยกมรดกให้เจ้าห่ามะหรือไง” เกศราเบะปาก แล้วลากเจ้าลูกชายที่โตแต่ตัวไปที่โต๊ะอาหารเช้า

ไปทำงานกะโมง เขาถึงออฟฟิศเวลานั้นพอดีพอดี แล้วก็ได้เห็นว่ารันย์ส่งข้อความมาแล้ว

Sarun : ขอโทษที เมื่อคืนลืมบอก แต่ก็ถึงบ้านแล้วนะ

นักศึกษาฝึกงานแยกเขี้ยวใส่โทรศัพท์ไปหนึ่งที

P to da I : แม่ฝากขนมมาขอบคุณคุณรันย์ด้วย ไปเอาไปให้ที่ห้องเลยได้มั๊ยครับ

Sarun : วันหลังไม่ต้องนะ การไปส่งคุณมันเป็นเรื่องที่ต้องทำอยู่แล้ว แต่ถ้าเอามาแล้วฝากไว้ที่เลขาฯ หน้าห้องเลย

P to da I : รับทราบครับ

ไปแอบแลบลั่นใส่ข้อความที่อ่านแล้วรู้สึกหมั่นไส้พิลึก ก่อนจะพาร่างสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรเดินออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้นสี่ เขาผ่านแผนก Client Service หรือเรียกสั้น ๆ ว่าเออี จากนั้นก็เป็น Project Management หรือโพรเจกต์ แล้วค่อยมาเป็นห้องของครีเอทีฟกับดีไซน์เนอร์ ลึกเข้าไปอีกจะเป็นห้องของโปรดิวเซอร์ที่เน้นไปทางด้านกำกับโชว์ แสงสีเสียงต่างๆ ส่วนห้องทำงานของรันย์อยู่ด้านในสุด การวางผังแบบนี้ก็เพื่อให้ผู้บริหารเดินผ่านทุก

แผนกได้นั่นเอง

เลขาฯ ของร้านยังไม่อยู่ที่โต๊ะ ไปเลยวางขนมไว้พร้อมแปะโน้ตว่าฝากให้คุณร้านฯ จากนั้นเดินกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง

ทีมดีไซเนอร์กำลังทยอยเข้ามาพอดี ชิดเดินหา มัดดูคาแฟ ในมือหนึ่ง อีกมือเล่นเกมในโทรศัพท์ไปด้วย เทพดีจริง ๆ ไปยกมือสวัสดิ์ตามมารยาท บางคนพยักหน้าบางคนยิ้มให้ ก็ยังเป็นบรรยากาศที่ดี

ภาคภูมิเดินเข้ามาปิดท้าย เขาวางกระเป๋าลงที่โต๊ะแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ของตัวเอง

“พี่ภูมิครับ งานที่พี่ให้ทำไปใส่ไว้ในโครงร่างของดีไซเนอร์แล้วนะครับ”

“อ้อ เดี่ยวพี่ดูให้”

ไปนั่งลงที่เดิม แล้วกดเข้าไลน์

P to da I : คุณร้านฯ ไปวางขนมไว้ที่โต๊ะพี่เลขาฯ นะครับ ติดโน้ตไว้แบบนี้

P to da I : ส่งรูปภาพ

ไปรออยู่พักหนึ่งร้านฯ ก็ยังไม่ตอบกลับ แต่พอเงยหน้าก็เห็นร่างโปร่งเดินลี้วผ่านประตูห้องดีไซเนอร์ไป วันนี้สวมสูทสีเทาทั้งตัว ดูดีกว่าเมื่อวานอีก

“ไป งานดีไซเนอร์โอเคเลย แต่มึงไม่ต้องเข้าประชุมนะ เดี่ยวเอาอีกงานไปนั่งทำเล่น ๆ กูส่งไฟล์บรีฟไปแล้ว ถ้าสงสัยมึงเดินไปถามครีเอทีฟ”

“ครับ”

ก่อนลิบโหม่งเล็กน้อยไปเห็นข้อความจากไลน์ดังเข้ามา

Sarun : ขนมอร่อย ผักขอบคุณคุณแม่ด้วย

P to da I : สั่งได้นะครับ แม่ขาย

Sarun : ส่งสติ๊กเกอร์กลอกตา

P to da I : ล้อเล่นครับ ถ้าคุณรณย์ชอบ ไว้ไปเอามาให้อีก

Sarun : ไม่ต้อง ถ้าจะกินจะสั่งซื้อเอง แค่นี้ เดี่ยวเจอกันในห้องประชุม

P to da I : พี่ภูมิบอกไปไม่ต้องเข้า

Sarun : เหรอ

ไปยังไม่ทันตอบก็เห็นรณย์เดินไปทางห้องประชุมแล้ว ชิดคงเห็นเหมือนกันเลยแหกปากลั่น

“พอมีงไปแล้ว รีบไปเร็วทุกคนน”

ไปไม่ได้คุยอะไรต่อเพราะรู้ว่ารณย์คงต้องนำประชุม เขาจึงเปิดบริฟที่หัวหน้าดีไซน์เนอร์ส่งมาให้ แต่อ่านแล้วยังไม่เข้าใจเท่าไรเลยเดินไปถามที่ห้องครีเอทีฟเหมือนที่อีกฝ่ายบอกเอาไว้

แน่นอนว่านักศึกษาฝึกงานย่อมได้รับความเอ็นดู ผิงครีเอทีฟ บ่นภาคภูมิเหมือนหมิกินผึ้งที่ปล่อยให้ไปทำโดยไม่ได้อธิบายอะไร หลังจากใช้เวลาอยู่เกือบชั่วโมงในการอธิบายให้ไปได้เข้าใจจริงๆ ไปก็เอ่ยขอบคุณสกายพี่สาวใจดีที่ช่วยแนะนำงานให้ ก่อนจะเดินกลับมาในที่โต๊ะ แต่ไม่ทันจะหย่อนก้นก็ได้ยินเสียงโวยวายดังลั่นมาจากทางเดิน

“อยู่ไม่ได้ก็ไม่ต้องอยู่ กูก็ไม่จ้อเหมือนกันว้ย!” ภาคภูมิเป็นคนพูดประโยคนั้น “อยากรู้จัก ถ้าไม่มีพวกกู มึงจะเอางานที่ไหนไปขาย”

ไปยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร เชนั่งเงิบๆ เพราะบรรยากาศไม่ดีเท่าไรนักหากว่าจะสอดปากถามอะไรตอนนี้ ไม่ถึงสิบนาทีที่ดีไซน์เนอร์ทั้งแปดคนก็หยิบเอกซ์เทอร์นัลฮาร์ดดิสก์ใส่ลงกระเป๋าและ

เดินเรียงแถวกันออกไป

“พวกพี่จะไปไหน” ไปได้ฤกษ์งาม

“ฮิ ไอ้ไป มึงฟองไอ้รันยี่โฮ้มัยเรื่องงาน ูกุขขอให้มึงโชคดีกับบริษัทที่กำลังจะเจ๊งนี้แล้วกัน”

“พวกพี่โดนคุณรันยี่ไล่ออกเหวอครับ”

เมื่อถูกภาคภูมิชี้หน้าด่า ไปก็นึกอยากสวนกลับด้วยหมัด ตัวเขาร้อนไปหมดด้วยองค์ความโกรธ แต่พวกแม่งมีแปด ไปมีหนึ่ง ถึงจะสวนไอ้พี่ภูมิได้ แต่อีกสิบหกตีนอาจจะรับไม่ไหว

“พวกกูออกเองว้ย แล้วกูจะรอดูว่างานเด็กฝึกงานกระจอก ๆ อย่างมึงจะสู้เทพแบบพวกกูได้หรือเปล่า” พุดจบก็เดินกระแทกไหล่ไปออกไป ก่อนทั้งห้องจะเหลือเพียงแค่ความเงียบ

“นี่กูเข้ามาฝึกงานในช่วงกลียุคเหวอวะ เป็นพระเอกที่ต้องช่วยกอบกู้บริษัทหรือเปล่าเนี่ย” ไปขี้ต๊อระตัวเองจนผมที่เซตไว้ยุ่งเหยิง แต่เพราะอยากรู้ความจริงจึงอดไม่ได้ที่จะวิ่งไปที่ห้องผู้บริหาร

ยังไม่ทันได้ถามหาเจ้าของห้องจากเลขาฯ เสียรองเท้าหนัง กระแทกพื้นก็ดังมาจากด้านหลัง ในมือคนสวมสูทสีเทาไม้กระบุกคุกกี้นในปากก็เคี้ยวหับ ๆ จนแก้มป่อง

“คุณรันยี่...มีเรื่องกับพวกพี่ภูมิเหวอครับ”

รันยี่มองหน้าเด็กฝึกงานแล้วยกไหล่ “พวกเขาพูดว่าโง่ละ”

“ก็บอกว่าบริษัทกำลังจะเจ๊ง พวกเขາเลยออก”

บอสหนุ่มแบ่ปาก “ฮิ ไม่มีพวกนั้นบริษัทมีแต่จะกำไรเพิ่มขึ้น ผมไม่ทำให้ไฟเออร์ครีเอทีฟเจ๊งเหวอ คุณไม่ต้องกังวล”

“ครับ”

“ขอบคุณอีกทีสำหรับขนม มันเป็นเรื่องดี ๆ อย่างเดียวในวันนี้ของผมเลยละ”

“ครับ”

“หลังจากนี้คงเหนื่อยหน่อยนะ แต่ผมสัญญาว่าจะหารุ่นพี่

ดีไซเนอร์มาสอนงานคุณแน่นอน”

“เอ่อ...ไปถามได้มั้ยว่าเกิดอะไรขึ้น”

มือขาวหยิบคุกกี้ขึ้นสุดท้ายเข้าปากก่อนจะโยนกระปุกทิ้ง รันย์ดูขิลมากจนไปคล้ายความเป็นห่วงลงไปเยอะ

“ก็...ดีฟที่ไปทำเมื่อคืน คุณภูมิเขาบอกว่าเขาทำ แล้วเอางานมาส่งผม ฮี...น่ารังเกียจชะมัด”

“คุณรันย์เลยไล่เขาออกเลยหรือครับ”

“ถ้างานแค่นี้ยังต้องเอาของเด็กฝึกงานมาส่ง ผมจะเก็บไว้ถ่วงบริษัททำไม”

“ครับ”

“หมดเรื่องที่ยากรู้แล้วใช่ไหม วันนี้จะกลับเลยก็ได้นะ คงยังไม่มียานอะไรให้ทำ”

“พี่ภูมิส่งบริฟงานสงกรานต์ที่ห้างไอคอนิกมาให้ทำครับ”

รันย์หัวเราะจนไหลล้น “ก็ต้องทำแหละถ้ามัน เพราะไม่เหลือดีไซเนอร์แล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“ขอยานวันไหน”

“พี่สกาย ครีเอทีฟบอกว่าปายพรุ่งนี้”

รันย์เลิกคิ้ว

“พี่สกายบ่นอยู่เหมือนกันครับว่ารีฟไปเป็นอาทิตย์แล้ว ทำไมยังไม่ทำ”

เจ้าของบริษัทพ่อนลมหายใจยาว “ถ้าดีอีกคืนคุณแม่จะว่าม๊ายไป”

“ถ้าคุณรันย์ไปส่งแม่ก็ไม่ว่าครับ แล้วแม่จะแถมคุกกี้มาให้ด้วย”

“งั้นเดี๋ยวผมไปนั่งทำด้วยที่โต๊ะ”

“ครับ”

ไปเดินกลับไปนั่งรอหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมตัว สักพักก็มีแผนกไอทีมาจัดการคอมพิวเตอร์เครื่องข้าง ๆ คงเซตรหัสต่าง ๆ เพื่อให้คุณรันยี่ใช้แทนไอพีซิดที่ย้ายสำมะโนครัวออกไปแล้ว

ร่างโปร่งที่ตอนนี้อยู่เพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแล็กสีเทา เดินเข้ามา พอไม่มีตู้ทึบก็อดซึลลา เอ๊ย! คุณรันยี่ก็ให้ความรู้สึกกดดันน้อยลงหน่อย

“คุณรันยี่ครับ ไฟล์งานที่ค้างอยู่ช่วงนี้พวกดีเซเนอร์ดูออกไปแล้วก็ลบออกจากไดรฟ์กลางหมดเลยครับ” รันยี่แผนกไอทีที่ไปจำชื่อไม่ได้รายงาน

“กู่ได้มั๊ยครับ”

“ไม่รับปากว่าจะกลับมาครับ”

“งานเซฟสตาท์หายไปด้วยเหวอ”

“ครับ เพราะไม่มีเซฟไว้ในเครื่องเลย อยู่ในไดรฟ์กลางทั้งหมด”

“ไม่เป็นไร คุณไปทยอยกู้ไฟล์เท่าที่ทำได้เถอะ ผมคงต้องรีบปั่นงานให้ทันขายพรุ่งนี้ก่อน”

“รับทราบครับ”

แผนกไอทีเดินตัวลีบออกไป แม้ว่าบอสจะไม่ได้ดู แต่การพูดเสียงเรียบ ๆ นั้นก็ให้ความรู้สึกเกร็งอยู่ไม่น้อย

“เริ่มทำอะไรไปบ้างหรือยัง” รันยี่หันกลับมาถามนักศึกษาฝึกงานที่จ้องหน้าเขาอยู่

เมื่อไปสายหน้า รันยี่จึงเรียกไฟล์บริฟขึ้นมาดู เขาจินตนาการภาพในหัวแล้ววางแผนแบ่งงานให้ไปทำบางส่วน แล้วก็เดินไปคุยกับสกายที่เป็นครีเอทีฟเจ้าของงาน ก่อนจะกลับมานั่งทำงานในส่วนของตัวเองต่อ

ท่าทางการเรียกใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในโปรแกรมสร้างภาพสามมิติมันดูคล่องแคล่ว แถมนิ้วมือเรียวสวยที่ขยับไปมาอย่างชวนมองตามแล้วไหนจะสีหน้าจริงจังกับดวงตาที่มีไฟลุกโชน ไม่รู้ว่ะเพราะมีไฟ

กับงานหรือกันด่าตีไซเนอร์อยู่ในใจกันแน่

เป็นก๊อดซิลลาที่น่าสนใจจนไปห้ามปากไม่ไหว

“ไปนี่ว่าคุณณัณย์จบพวกบริหารเสียอีก ไม่นึกว่าจะทำเพอร์สเปกทีฟพรีดีได้”

“ถ้าทำงานฟังก์ชันไม่เป็นจะไปบริหารได้ไง หลายๆ งานในบริษัทนี้ผมก็ทำนะ แต่แค่ไม่ได้ออกหน้าว่าเป็นตัวเองเท่านั้นแหละ”

“คุณณัณย์ทำงานอะไรบ้างเหรอครับ”

“ตอนทำงานผมไม่ชอบให้ใครชวนคุย ไว้มีเวลารว่างผมค่อยเอาให้คุณดูนะ”

เจื่อนสนิท ไปพัยกหน้าแล้วหันกลับไปสนใจจอคอมพิวเตอร์ตัวเองทันที เป็นก๊อดซิลลาพันธุ์ฟันไฟเก่งสินะ!

เวลาผ่านไปนานพอสมควร ไปปิดตัวด้วยความเมื่อย เหล่ตามองณัณย์ที่ใส่หูฟังแล้วจมอยู่กับงานตัวเองก็อมยิ้ม ดวงตายังลุกวาวไม่เปลี่ยน มันเป็นไฟของคนคลั่งงาน...ใช่ไม่ใช่?

P to da I : *‘ไปจะไปทีคร้ว คุณณัณย์ดื่มอะไรมัย ไปจะหยิบมาให้*

Sarun : *อยู่ใกล้กันพิมพ์แชตทำไม*

P to da I : *ก็เวลาทำงานคุณณัณย์บอกไม่ชอบคุย*

ย้อนไปสักดอก เพื่อจะโดนด่าให้เจ็บๆ คันๆ เล่น แน่แน่นอนว่าไปไ้ได้ยินเสียงถอนหายใจเอือกใหญ่

Sarun : *ขอโค้กกระป๋องหนึ่งแล้วกัน*

P to da I : *รับทราบ*

Sarun : *ไป เย็นนี้อยากกินอะไร เลขาฯ เขาจะสั่งมือเย็นให้*

ผม

P to da I : คุณรันย์กินอะไรครับ

Sarun : สตีกเนื้อกับสลัด

P to da I : แพงแน่เลย ค่าขนมไปเอาไปเติมเกมหมดแล้ว

Sarun : ผมเลี้ยง เลือกละเลย เอาเมนูอะไร

Sarun : ส่งรูปภาพเมนู

P to da I : เอาสเปาเกิดดีเบคอนพริกแห้งครับ

Sarun : อย่างเดียวอิมเหรอ

P to da I : เกรงใจนะครับ แต่ที่จริงก็อยากกินปีกไก่ทอดด้วย

Sarun : งั้นเดี๋ยวมส่งให้

P to da I : ขอบคุณครับ

ถ้าเมื่อวานดีสองคือดีก วันนี้ไปให้ดีสามไปเลยจ้า...เขาทำน้อยกว่าคุณรันย์ตั้งเยอะ แล้วยังเสร็จทีหลังด้วย เกรงใจที่คุณเขาต้องมานั่งกลั่นหาอยู่ข้างๆ จัง เสื่อเข็ดที่เคยยัดขายไว้ในกางเกงเรียบร้อยก็เริ่มหลุดลุ่ย ไม่เนียนเหมือนช่วงกลางวัน ขอบตาคุณรันย์เริ่มซ้ำแล้วด้วย

“ขอโทษที่ช้านะครับ” ไปพูดขณะปิดคอมพิวเตอร์

“ได้แค่นี้ก็เก่งแล้ว” รันย์กลืนใจลอบและตบไหล่ ถ้าเขาตามมาตรฐานเขาจริง ๆ สิ่งที่ทำยังต้องแก้อีกเยอะ แต่ถ้าให้มันทันเวลา รันย์ได้แต่บอกตัวเองว่าเอางานที่ดีที่สุดในเวลาจำกัดก็แล้วกัน

“ไปว่ามันยังไม่ถูกใจคุณรันย์หรอก คิวยังขมวดอยู่เลย แต่ไปกินปญญา”

เจ้าของบริษัทหัวเราะหิที่โดนเด็กรู้ทัน แต่ก็นั่นแหละ มันไม่มีงานที่ดีที่สุด มีแค่งานที่ดีและเสร็จทันเวลา

“เดี๋ยวมไปส่งบ้าน”

“ดีกมากแล้ว ไปกลับแท็กซี่ก็ได้ คุณรันย์ขับรถดี ๆ เป็นห่วง

มากกว่าอีก”

รณย์ถอนหายใจ “รับปากว่าจะไปส่งก็ไปสิ เดียวไม่ได้กินคุกกี้ คุณแม่คุณอีกพอดี”

“สั่งซื้อก็ไม่ได้ยากนะครับ รับหิ้ว” ไปยืมแปล่ ในจังหวะนี้นั่นก็ต้องช่วยแม่ขายของนิดหนึ่ง แต่ดูตาวาว ๆ ของก๊อดซิลลาล้วนเตรียมฟันไฟแน่ ๆ “แหะ ๆ ไปล้อเล่น”

คนอายุมากกว่าร้านจะเถียง เลยพยักพยิดให้เคลื่อนไหวตัวสักที

ทั้งคู่ลงลิฟต์มาที่ลานจอดรถเหมือนเดิมแต่เพิ่มเติมคือฝนตกหนัก เพราะอยู่ในตึกที่ปิดม่านสนิทและเก็บเสียงเลยไม่รู้เลยว่าด้านนอกเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“ไม่รู้ตกมานานแค่ไหนแล้วเนี่ย” รณย์พิมพ์

ไปเปิดไลน์ขึ้นมาอ่าน น่าจะมีสักกริปที่บันทึกเรื่องฝนตก

Mom of 5 Ma : *ไป ไปนอนคอนโดเพื่อชิต์นะลูก ต้นไม้ใหญ่ล้มขวางหน้าปากซอย กทม. เขาน่าจะมาเลื้อยออกหลังฝนหยุดตก*

“ช่วยแล้ว” คอนโดของแฟนพี่ชายฝาแฝดเขาอยู่เสียกลางเมืองเลย ให้คุณรณย์ไปส่งคงเสียเวลาน่าดู ฝนตกหนักแบบนี้ยังขับได้ช้า

“มีอะไรหรือเปล่าไป” รณย์เลิกคิ้ว

“ต้นไม้ล้มขวางซอยครับ แม่บอกว่าเข้าไม่ได้”

“แล้วต้องนอนออฟฟิศหรือ”

ไป...อ้าปากพะงาบ ๆ ตามบทคุณรณย์ควรชวนเขาไปนอนคอนโดตัวเองมั้งละ

“ไปเข้าโรงแรมแถวนั้นนอนก่อนก็ได้ เข้าค่อยกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้าน”

รันยัหัวเราะเบาๆ “แถวนี้มีแต่ร้านรูด นอนคนเดียวเปลี่ยว
แย่ ไปนอนคอนโดผมแล้วกัน โซฟากว้างอยู่ นอนได้”

“อา...รบกวนคุณรันยัหรือเปล่า”

“ให้ขับพาเข้ามานรูดตอนนี้มันก็ดีไม่ผิดมั๊ย”

คุณเขาร้ายอะ เป็นก๊อดซิลลาที่เจ้าเล่ห์

“งั้นไปรบกวนหน่อยนะครับ”

รดคันสวยขับออกจากลานจอดรถไม่ถึงห้านาทีก็ถึงที่พัก ไป
อ้าปากค้างอีกรอบ นี่มันแค่ปากซอยออฟฟิศเองนี่นา เมื่อคืนคุณ
รันยัอุตส่าห์ขับไปตั้งไกล

“ทำไมไม่บอกไปว่าคอนโดคุณรันยัอยู่แค่นี้”

“บอกแล้วจะยอมให้ไปส่งบ้านเหรอ”

ไปอยู่ปาก เผลอทำหน้าอแงเป็นน้องเล็กของบ้าน แต่รันยัไม่
โอ้เหมือนเกสรา แค่อุ้มมูมปากนิตเดียวแล้วชี้ไปที่ประตูรถ

“ลงไปได้แล้ว จะให้ผมนอนตีสี่เลยหรือไง”

“ขอโทษครับ”

ไปเดินเกร็งไปตามทางในคอนโดมีเนียมหรู กลิ่นหอมอ่อนๆ
คล้ายกับกลิ่นที่ลอยมาจากตัวของรันยัตกหายไปทันทีที่ประตูถูกเปิด
ออก

“ถอดรองเท้าไว้ตรงนี้ ใส่สลิปเปอร์ แล้วไปนั่งรอตรงนั้นก่อน
เดี๋ยวผมไปเตรียมอุปกรณ์อาบน้ำให้”

ผู้มาขออาศัยทำตามอย่างง่าย นั่งลงบนขอบโซฟาแบบไม่
เต็มกัน แล้วก็มองไปรอบๆ ห้องที่ยังไม่ค่อยมีอะไรมากนัก อาจจะ
เป็นเพราะเจ้าของห้องเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศก็เป็นได้

เสียงสลิปเปอร์ที่ลากไปบนพื้นไม้เรียกให้ไปหันไปมอง

“พรงูนี้เข้าค่อยกลับไปเปลี่ยนชุดที่บ้านนะ แล้วไปเจอกันที่
ทำงานเลย” รันยัยื่นผ้าเช็ดตัวและเสื้อยืดตัวหลวมให้

“ได้ครับ”

“ห้องน้ำแขกอยู่ข้างๆ ห้องครัว ของใช้ใหม่ผมวางไว้ให้แล้ว”
พูดจบก็หันหลังเดินกลับไปยังทิศที่ไปคิดว่าน่าจะเป็นห้องนอน
จัดการตัวเองเสร็จไปก็กลับมาที่ห้องนั่งเล่นเหมือนเดิม เขา
พับเสื้อผ้าเก่าวางไว้ที่เก้าอี้ใกล้ๆ

“นี่ผ่านวม” รันย์โผล่มาอีกรอบพร้อมกลิ่นหอมของคนเพิ่ง
อาบน้ำเสร็จ ตาปรี๊ดเต็มทน แถมเพราะอ้อมผ้าห่มผืนโตอยู่มันเลย
ไปรั้งให้ปกชุดนอนแบะออกจนเห็นไหปลาหว่าที่เป็นร่องสวย

เป็นก๊อดซิลลาเวอร์ชันแบตฯ ใกล้หมดสินะ ไม่ดูเลย แต่...
เช็กซีซะมิด

“ถ้ากลัวผีก็เปิดไฟไว้นะ”

“กลัวอะไรเล่า ไม่มี” ไปรีบส่ายหน้า

รันย์หัวเราะเบาๆ พร้อมกับยื่นผ่านวมให้เด็กฝึกงานตัวโตที่
ดูแล้วขาน่าจะยาวเลยไซฟาออกมา

ไปรีบห่มผ้า แล้วสอดปลายไว้ใต้เท้า รวากับท่าแบบนั้นแล้ว
มันจะปลอดภัย

“นอนได้จริงๆ ไซมัย”

“ด้ายย ยไปโตแล้วนะคุณรันย์...คุณรันย์รีบไปนอนเถอะ”

เจ้าของห้องพยักหน้า “งั้นก็...ฝันดี”

“ครับ! คุณรันย์ก็ฝันดีนะครับ”

คนฟังชะงักไปนิดหนึ่งก่อนจะหลุดยิ้มกว้างจนดวงตากลาย
เป็นเส้นโค้ง

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้ยินคำว่าฝันดีตอบกลับมา รันย์เลย
ผลอยยิ้มกว้างไปโดยไม่รู้ตัว

SOS!

ไปไม่เคยเห็นคุณก๊อดซิลลายิ้มแบบนี้มาก่อน ยิ้มสวยซะมิด
แถมความรู้สึกประหลาดยังวิ่งเข้าสู่ใจมั่วหัวใจ อยากเห็นคุณรันย์
ยิ้มแบบนี้บ่อยๆ ยิ้มให้ไปคนเดียวด้วย ได้มัยนะ!

รณย์กลับเข้าห้องไปแล้ว แต่ดวงตาไปยังจ้องค้างอยู่ตรงบริเวณ
ที่เคยมีรอยยิ้มของรณย์

‘โหล...น้องมึงถึงแล้วหรอ’

‘ไอ้พี่ ภูหัวใจเต้นแรงมาก ทำไงดีวะ’ เสียงจ้วเจียของคนปลาย
สายไม่ได้ทำให้ปู้รู้สึกเกรงใจสักนิด

‘อะไรของมึงเนียไป ภู่งว’

‘มึงมาช่วยภูหาคำตอบก่อนครับพี่’

‘จะดีสีแล้วไอ้ไป นอนนน’

‘ถ้าผมเป็นอะไรไป มรดกส่วนของผมให้ห่ามะนะ คุณไม่มี
สิทธิ์’

‘เอ้อออ ปิดน้ำปิดไฟให้ครบแล้วรีบเข้านอน’ ปณณ์เข้าใจว่า
น้องอยู่ที่ห้องนอนแขกของฟือชิต์ เพราะเขานอนในห้องนอนหลัก
จึงไม่ได้ยินเสียงข้างนอก

‘ภูไม่ได้อยู่คอนโดฟือชิต์’

‘เฮ้ย! แล้วมึงอยู่ไหนเนียน้อง’

‘นอนละ คินนี่คงฝันดี เพราะเจ้าของห้องบอกว่า ฝันดีนะครับ
ไป’

ปณณ์มองหน้าจอโทรศัพท์ที่โดนตัดสายในความมืด เรื่องนี้
ต้องถึงหูคุณเกสรา!

Chapter 3

เพราะเป็นโซฟาที่ไม่ได้ออกแบบมาให้เบียดงอน และ
ไปก็ตัวยาวเกินพื้นที่ไปมาก เขาเลยจ้วงเจียดขึ้นมาก่อนนาฬิกาจะ
ปลุก ลูกขึ้นมานั่งห้อยด้วยความมึนงไม่นาน เสียงเปิดประตูห้อง
ก็ดังขึ้น อีกฝ่ายแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว และหน้าตาก็ดูดีไม่เปลี่ยน แม้
จะนอนน้อยมากก็ตาม หัวใจกระตุกหนึ่งที่ ทำอะไรไม่ถูกเลยยกมือ
ไหว้ไปก่อน

“นี่ผมแก่ขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ไหว้ตามมารยาทครับ” ไปแต่ต่อ

“ขอละ อย่าไหว้ ยังไม่อยากแก่”

“จะพยายามครับ”

“ตื่นแล้วก็ไปล้างหน้าล้างตา เดี่ยวจะได้ไปเอามอเตอร์ไซด์ที่
ออฟฟิศ”

“คุณรันยังไม่กินอาหารเช้าเหรอครับ” ไปถามตามความเคยชิน
เพราะถ้าไม่กินข้าวเช้าจะโดนเกสรชาติ เขาเลยเป็นคนที่ดีคิดว่าต้องมี
อาหารลงท้องหลังตื่นนอน

“เดี๋ยวเลขาฯ จัดให้ที่ออฟฟิศ”

ไปพักหน้า ลืมไปว่านั่นนะผู้บริหาร ส่วนเขาก็ต้องกลับไปชบ
อกแม่สินะ กลับช้าแม่จะเทให้น้องกินไปแล้วหรือเปล่าเออะ

“เร็ว ๆ ครับไป ผมต้องเข้าไปเคลียร์งาน”

รู้สึกเหมือนโดนดุเลย ไปเลยรีบลุก แต่ไม่ลืมพับผ้าวมให้
เรียบร้อย

“ไม่ต้อง เดี่ยวให้แม่บ้านมาทำ ชุदनอนก็ใส่ไว้ในตะกร้าได้อ่าง
ล้างมีอะนะ”

“ครับ”

ไม่ถึงสิบนาทีก็ไปก็ออกมารายงานตัวกับรัชนีที่นั่งอ่านเอกสาร
ในไอแพด อีกฝ่ายกดปิดเครื่องมือไฮเทค แล้วเดินไปหยิบกุญแจรถ
ไปเดินตามแผ่นหลังของคนที่สวมสูทสีน้ำตาลอ่อนไปอย่างว่องว้าง
กลิ่นหอมอ่อนลอยมาตามลม ดมแล้วก็เคลิ้ม จนแอบเฟลคิดว่าถ้า
ได้เดินตามอีกฝ่ายแบบนี้ทุกเช้าคงดี แต่เจ้าพวกห้ามะจะน้อยใจมัย
นะ ปณณก็ไม่วุ่นวายกับพวกน้อง ๆ ไปแล้วหนึ่ง

รดคันสวยแล่นตรงไปยังออฟฟิศ ไปใช้เวลานี้แอบมองนิ้วสวย ๆ
ที่กำรอบพวงมาลัยอีกครั้ง กับเสียวหน้าด้านข้างที่เป็นสัดส่วนน่ามอง
หน้าผากโค้งรับกัน สันจมูกที่ส่วนปลายจุ่มเป็นทรงหยดน้ำ เรื่อยลง
มาถึงริมฝีปากสีชมพูดูสุขภาพดี เห็นแบบนี้แล้วก็อดนึกถึงรอยยิ้ม
หวานก่อนนอนไม่ได้

“ไป!”

“ครับ!”

“หน้าผมมีปัญหาอะไรกับคุณหรือเปล่า มองแล้วก็ยิ้ม”

คนถูกจับได้ทำตาโต รีบส่ายหน้าอย่างลนลานเพื่อไม่ให้มีพิรุณ
แต่มันกลับยังมีพิรุณมากขึ้นไปอีก เมื่อดวงตาสีน้ำตาลเข้มนั้นจ้องมา
ราวจะกดดันให้เขาสารภาพ

แน่นอนว่าพี่คนรองของเจ้าห้ามะไม่เคยถูกสอนให้โกหก เลย

ไม่สามารถปฏิเสธได้อย่างแนบเนียน

“คือ...คือไปคิดว่าคุณรันย์นี้สวย พอมองนิ้วเสร็จก็อยากจะ
มองหน้าต่อ หน้าตาดีข้างก็ประติมากรรมพระเจ้าสร้างมาก ๆ เลย
ครับ เห็นแล้วนึกถึงวิชาดรอว์อิงถ้าไปเป็นแบบหัตถวาดแสงและเงา
คงจะได้เอ”

“พูดจริง?” รันย์ถามนิ่ง ๆ

“ไม่จริง” ไปสายหน้า “ไปมองปากคุณรันย์ แล้วคิดไปถึงรอย
ยิ้มเมื่อคืนตอนไปบอกว่าฝันดี มันน่ารักมาก ๆ เลย แล้วไปอาจจะ
เปลื่อยิ้มตามแบบไม่รู้ตัว”

“อือ”

พอเด็กมันพูดความจริง รันย์ก็รู้สึกหน้าบางขึ้นมาทันที บางที่
ไปก็พูดตรงไป

“ครับ พูดความจริงหมดแล้ว อย่าดูป็นะครับที่แอบมอง”

“ลงไปได้แล้ว”

แต่ก่อนที่คนตัวสูงจะลงจากรถ รันย์ก็เรียกไว้ก่อน

“นี่...บายนี้ไม่ต้องใส่ชุดนักเรียนนะ ผมจะแนะนำว่าคุณเป็น
ดีไซเนอร์ของออฟฟิศ”

“แล้วไปควรใส่ชุดอะไรครับ”

“ไปเปิดตารางสีเสื้อมงคลคุณะ”

ไปยกยิ้มจนแค้นเป็นก้อน ไม่นึกว่าคนที่เพิ่งกลับจากเมือง
นอกจะเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วย

“ถ้าใส่สีกาลกิณีมา จะเห็นว่าไม่ผ่านฝึกรงาน”

คราวนี้จากยิ้มไปก็ทำปากย่น จนโดนชี้ไปทางประตูเป็นเชิง
บอกให้ลงจากรถอีกรอบ

รันย์ยังนั่งนิ่งอยู่ในรถตัวเอง สายตาจับอยู่ที่ร่างสูงโปร่งของ
เด็กฝึกงานที่กำลังหยิบหมวกกันน็อกขึ้นมาสวม วาดขาขึ้นคร่อม
มอเตอร์ไซด์คันใหญ่ แล้วบิดออกไป ไม่เข้าใจเลยว่ามันจะนั่งสบาย

ได้ยังไรรูปแบบนั้น

ถ้ามีแฟน...แฟนจะยอมนั่งม้ายเจ้าเด็กไป

รันยัดคิดอะไรเรื่อยเปื่อยเสร็จก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ออก
ที่ดิไซเนอร์ออกไปยกแผนกแบบนั้น ถ้าพีศรินทร์รู้มีหวังเขาโดนเชือด
แน่ แล้วที่ภาคภูมิพูไว้ว่าไฟเออร์ครีเอทีฟจะไปไม่รอดถ้าขาดพวกเขา
รันยัดรู้วามันไม่ได้เกินจริง แต่จะให้รันยัดเก็บพนักงานที่หมดไฟ ทั้งยัง
ไม่เคารพงานตัวเองแบบนั้นไว้ก็ฝันไปเถอะ

‘ฮัลโหล โลกจะแตกแล้วหรือเปล่าคุณศรันยัทร. มาหาผม’

‘ต้องการความช่วยเหลือ’

‘อยากกินขนมเนืองเหวอ’

‘ต้องการดิไซเนอร์ฝีมือดีมาช่วยที่ไฟเออร์ครีเอทีฟ’

‘บริษัทพีมิงอะนะ’

‘ใช่’

‘เพิ่งยกทีมออกไปเมื่อวาน เหลือแค่อยู่กับเด็กฝึกงานสองคน’

‘สลดเกิน’

‘เร็ว มาช่วยกูสร้างกรุงโรมหน่อย’

‘ค่าตัวกูแพงนะ’

‘เรียกมา แล้วพรงนี้เก้าโมงกูต้องเห็นมึงที่ออฟฟิศ’

‘เห็นแก่ว่าแฟนนะ กูเลยยอม’

‘แฟนเก่า!’

‘ไม่เปิดช่องให้กูเลยนะ’

‘ถ้ามีเวลาว่างแซวกู ปายนี่ก็มาช่วยกูขายงาน’

‘โหย...เกรงใจกิจการขนมเนืองของกูนิดหนึ่ง ให้กูได้จัดการ
อะไรให้เรียบร้อยก่อน’

‘เก้าโมงพรงนี้ ห้ามเลต’

‘เอาแต่ใจไม่เปลี่ยน’

‘สวัสดี’

รณรงค์ดวงโทรศัพท์ ก่อนจะลงจากรถแล้วเดินเข้าออฟฟิศไป

เกสราเดินมารอบหน้าบ้านเมื่อเสียงมอเตอร์ไซด์ของ

ลูกชายคนเล็กแว่วมาให้ได้ยิน

“อรุณสวัสดิ์ครับหาน้อยของคุณแม่”

ไปพุ่งตัวเข้าไปกอดเอวอ้อนแม่ตามนิสัย

“เสื้อตัวเมื่อก่อนนี่ เหมือน ๆ” เกสราแก้มแดง

“มีอะไรกินบ้างครับ หิวมากเลย เดียวไปต้องออกไปขายงาน ด้วย งานใหญ่มากเลยแม่ คุณรณัยบอกว่าไม่ต้องแต่งชุดนักศึกษา ตื่นเต้นเลย”

“ไปฝึกงานสองวันเอง ได้ทำงานใหญ่ ๆ เลยเหรอ เก่งจังลูกชาย แม่”

ไปไม่อยากจะเล่าหรือกว่าที่มาของงานใหญ่คืออะไร

“จั้นไปเติมพลังก่อน แม่ทำเฟรนช์โทสต์ไว้ แล้วก็มิซซาดัม ทะเลด้วย” เกสราพูดขณะจูงมือลูกชายเข้าบ้าน

หลังจากกินเสร็จ เจ้าไปก็ลากแม่ขึ้นไปช่วยเลือกชุด

“มันจะหล่อเกินไปขายงานมั๊ย” เกสราทักหลังจากลูกชายหยิบเสื้อขึ้นมาทาบให้ดูหลายตัวแล้ว

“อยากดูเป็นผู้ใหญ่หน่อยนะแม่”

“แล้วคุณรณัยเขาแต่งตัวยังไงล่ะ”

“สูทเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า”

“เราก็ใส่สูทลาลองมั๊ยละ ที่ตัดไว้ตอนไปงานแต่งลูกน้าวรรณ ก็ดูดีนะลูก แม่จำได้ว่าปา ๆ น้ำ ๆ นี่เข้ามาเย็นับตรึมขอไปเป็นลูกเขย เต็มเลย”

“แม่ได้ตกลงกับใครไปหรือเปล่า”

เกสราบิบแก้มนุ่มน้มนมของลูกชาย

“ขึ้นแม่ยกให้ใครไป ไปจะทำตามหรือไง แม่รอเราเจอคนที่ใช่

ได้อีกนาน แม่ไม่รีบ”

“ตอน...แม่รู้ตัวว่าชอบพ่อ แม่รู้สึกยังไงเหรอ”

หญิงวัยกลางคนหรีตา แก้มนูนๆของเจ้าคนน้องมันเหมือนจะมีแว่แดงๆ นะ

“อย่าบอกนะว่า...รู้สึกพิเศษกับคุณرنัย”

“เฮ้ย...แม่รู้ได้ไง!”

“ฉันเป็นแม่แถมแะเว่ยนายไป ปกติเคยถามเรื่องแบบนี้แหละ แล้วช่วงนี้คนใหม่ๆ ที่เข้ามาในชีวิตไปก็มีแต่คุณرنัยไม่ใช่เธอครับ”

“ไปชอบมองเวลาเขาจริงจังกับงาน รู้สึกว่าใครต่อแล้วเมื่อคืน ตอนเห็นเขายิ้มหัวใจก็เหมือนไม่เป็นของเราอีกต่อไป”

“หมาปัดณ์ต้องรู้เรื่องนี้!”

“ปัดณ์มันติดแฟน ไม่สนใจไปเลย เมื่อคืนไปปอนอนห้องคุณ รนัยก็ไม่สนใจ”

“วะ...ว่าไงนะลูกชาย พุดให้แม่ฟังอีกทีสิ เมื่อคืนนอนไหนนะ”

“แง...ห้องคุณرنัย ก็ไปไม่ยากให้คุณเขาขับรถไกล”

“อะ...นี่แม่ต้องเตรียมขันหมากหรือยัง เธอจะแต่งพร้อมกัน ไม่ได้นะคุณไปรเทพ คุณปัดณ์ ดิฉันหาสินสอดไม่ทัน”

“แม่! ไกลไป ไปเพ่งยุบยิบหัวใจเบาๆ เอง ยังไม่ได้อะไรเลยย”

“ชอบก็ลุยเลยลูก ฝึกงานแค่สามเดือน หายใจสามทีก็หมดเวลาแล้ว ถ้ามันแต่รอเราจะมานั่งเสียดายเปล่าๆ”

“แม่ไม่ห้ามหน่อยเหรอ คุณرنัยดูจะยากกว่าพ่อชิต์ของปัดณ์อีกนะ”

“แม่มีหน้าที่สนับสนุนไปให้ทำตามหัวใจ แล้วก็เตรียมตักไว้ให้ลูกชายมาร้องให้ชบตอนอกหักใจครับ”

คนเป็นลูกชายกะพริบตาปริบ หน้าจ้อย

เกสรยิ้ม มองหน้าลูกชายที่พูดได้ว่าดูดีไม่แพ้พระเอกในละครหรอก ส่วนสูงและรูปร่างก็จัดได้ว่าขึ้นปกนิตยสารได้สบายไหน

จะคุณสมบัติด้านอื่น ๆ ที่เธอก็คิดว่าเพียบพร้อม วันนี้อาจจะยังเป็นแค่นักศึกษาฝึกงาน แต่ความรู้ความสามารถของไป๋จบมาคงหางานที่ดีได้ไม่ยาก หรืออาจจะเปิดบริษัทเล็ก ๆ กับเพื่อนก็จะมีคุณพ่อเป็นที่ปรึกษาที่ดี

เพราะฉะนั้นไป๋สู้สิลูก! อย่าไปหยองกะอีแค่จิบรุ่นพี่

“โตแล้ว ไปคาบสมาชิกใหม่ในบ้านมาให้แม่ได้แล้ว” เธอลูบแก้มนุ่มนวลของไป๋อย่างรักใคร่

“คุณรันย์เป็นคนนะแม่ ไม่ใช่ลูกบอล”

“สรุปก็คือคุณรันย์ใช่่มั้ย แม่จะได้ไปเมากับพ่อลูก”

ไป๋เย็นจมูก “จันทอคุก็อีกกระปุกได้มั้ยครับ จะเอาไปจิบแฟนมาให้แม่”

เกสรหาวเราะ่วน “รีบแต่งตัว แม่ไปเตรียมให้ครับ”

แต่งตัวเสร็จไป๋ก็เดินลงมาด้านล่าง หมุนตัวให้แม่ดู พอแม่ชมว่าหล่อแล้วก็เดินไปหารินและรวัยในครัวเพื่อให้สองแม่บ้านสาวชมอีกทีจนมันใจก็ยิ้มร่าเริง

“หล่ออย่างเดียวไม่ได้ทำให้พี่เขารักหรือคะ ตรงนี้ต่างหากที่สำคัญ” เกสรจิ้มหน้าอกลูกชายที่คุณพระ! แน่นปึก มันโตไวเกินจริง ๆ ไ้ลูกหมาแฝด

“หัวใจ...ต้องใส่ใจพี่เขาให้มาก ๆ ต้องเป็นคนที่ไม่่ว่าจะทุกข์หรือสุข พี่เขาก็อยากหันมาหาเราเสมอ เข้าใจมั้ยครับ”

“ไปรู้แล้วครับแม่ แต่ไปก็อยากดูดีให้พี่เขาเดินข้าง ๆ แล้วไม่อายนี่นา”

เกสรตึงลูกชายไปหอมแก้ม “ลูกแม่เร็ดที่สุด ไปจ้า ไปสู้!”

ลูกชายคนเล็กหาวเราะ่วนร่าเริง แล้วเดินใจฟูออกไปควมรถมอเตอร์ไซด์คันโต คิดว่ามันไม่ค่อยเข้ากับชุดลาลองที่สวมอยู่เท่าไรเลย แต่จะเปลี่ยนตัวเองมากเกินไปก็คงไม่ใช่ไปเหมือนกัน ไปเชื่อแม่

ว่าต้องใช้ใจไปแลกใจ

ปิดคันเร่งแล้วก็พุ่งทะยานไปข้างหน้า

ฮึ ขนาดหมาบับณัณยังปีนเครื่องบินไปสอยพระเอกดังอย่างพี
อชิตมาได้! ไปที่คูลกว่าก็ต้องไปเอาน้ำราดก็อดซิลลาฟันไฟ แล้วลาก
กลับมาอยู่บ้านเราได้เหมือนกัน!

Chapter 4

ไปซื้อลูกชายคันโตตามจีพีเอสมาจนถึงตึกสูงใจกลางเมือง เขาเลี้ยวเข้าไปจอดในตำแหน่งที่ยามโบกมือเรียกอย่างขยันขันแข็ง ไปยกมือไหว้ขอบคุณเหมือนที่ทำเป็นประจำแล้วก็ก้าวกระโดดตึง ๆ อย่างร่าเริงเข้าไปในตัวตึกเหมือนลูกหมาที่ตีใจตอนจะได้เจอเจ้าของ กระทั่งถูกบรรยายภาคอันเคร่งขรึมของตึกออฟฟิศใจกลางสาทรกด อะดรีนาลินให้ลดลง จนต้องเข้าสู่โหมดจริงจัง

“เราต้องไม่เป็นลูกหมาเด็กเหมือนไอ้พี่ เดี่ยวไม่เท ฮีบ!” ไปบอกตัวเองแล้วปรับท่าเดินเสียใหม่ ให้เกียรติสุทที่สวมมาวันนี้ด้วย

หลังจากทำตัวกลมกลืนกับมนุษย์เงินเดือนรอบข้างที่เดินลงมาซื้อกาแฟบ้าง ไปร้านสะดวกซื้อบ้างได้อย่างแนบเนียน ดีไซน์เนอร์ไปก็หันซ้ายหันขวามองหาเจ้านายพอเป็นพิธี เมื่อไม่เจอก็แอบยิ้มแบบแกล้มเกร็งเพราะเดี๋ยวมันจะหลุดมาคนคุณ หยิบโทรศัพท์มากดเข้าไลน์

P to da I : ไปถึงแล้วนะครับ ให้ไปรอคุณรันย์ที่เหนือดี

Sarun : ผมกำลังจอดรถ รอแถวหน้าเคาน์เตอร์แลกบัตรก็ได้

P to da I : ครับ

ยืมใส่ข้อความหนึ่งทีก็เก็บโทรศัพท์ แต่สายตาเหลือบไปเห็น
ร้านกาแฟ และเวลานี้ก็ใกล้บ่ายสองแล้ว คุณรันยจะง่วงหรือเปล่า
นะ

P to da I : คุณรันย ไปจะซื้อกาแฟ คุณรันยดื่มกาแฟแบบ
ไหนครับ

Sarun : อเมริกาโนเย็นไม่ใส่น้ำเชื่อม ถ้ามสกายด้วยนะว่าจะ
ดื่มอะไร ผมเลี้ยงเอง

ไปเห็นว่าเจ้าของชื่อที่รันยกล่าวถึงเดินเข้าตึกมาพอดีจึงรีบ
โบกมือเรียก

“พี่สกาย คุณรันยเลี้ยงกาแฟ”

“ภายนอกแสนจะเย็นชา แต่จริงๆ แอบน่ารักนะคะบอส” สกาย
กรีดด้วยท่าโอเวอร์แอคติ้ง ก่อนจะไปเกาะเคาน์เตอร์ดูเมนู

ไปคิวกระตุก คุณรันยก็นำรักใส่คนอื่นอีกแล้ว แต่ไม่ถึงสาม
วินาทีก็ยิ้มออกมา เพราะพอนึกถึงหน้าดูๆ ที่พร้อมด่ากราดทุกคน
แต่ในหัวของไปกลับผุดภาพก็อดซิลลาอำปากพ่นไฟซึ่งไม่ได้น่ากลัว
เลยสักนิด

กาแฟสามแก้วเสร็จพอดีกับที่ร่างโปร่งในชุดสุดเนี้ยบสีครีม
เดินเข้ามาหยุดที่ข้างตัวไป กลิ่นหอมที่นำมาก่อนของอีกฝ่ายทำให้
ไปใจเต้นแรงขึ้นมาอีกนิด ใบหน้าดูดีเรียบนิ่งเหมือนเดิม แต่แววตา
วันนี้ไม่ได้ดูร้าย ทั้งยังกวาดมองไปตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะถาม

“เท่าไรครับ ใครจ่ายไป”

“ไปจ่ายครับ ของคุณรันยเก้าสิบ ของพี่สกายหนึ่งร้อยสิบบาท”

“แล้วของไปเท่าไร ผมเลี้ยงด้วยเหมือนกัน”

ไปจะปฏิเสธ แต่เมื่อคุณรันย์จ้างมาตรงๆ เป็นการบอกกล่าว ยๆ เป็นการบอกกล่าว ยๆ ว่าอย่าให้ต้องถามซ้ำ จะมีน้ำใจเสียเปล่าๆ จึงบอกไปตามตรง

“เก้าสิบครับ ไปกินเหมือนคุณรันย์”

เงินสามร้อยบาทถูกดึงออกมาจากกระเป๋าแล้วยื่นให้ ไปรับมา แล้วล้วงกระเป๋าเงินตัวเองออกมา จัดการเอาธนบัตรมูลค่าหนึ่งร้อยบาทสามใบใส่ซองในสุด แยกไว้ให้รู้ว่าเงินนี้จะไม่ใช้ จะทับไว้ได้หมอนเพราะเป็นของที่คุณรันย์ให้ จินตนาการบรรจิดเล่นพล่านอยู่ในหัวไป

“ไป เหม่ออะไร” รันย์ถามเพราะเห็นเด็กฝึกงานยืนมองเงินในกระเป๋าดังค์ตัวเองนานแล้ว

“ปละ...เปล่าครับ!” ตกใจ...ขวัญเหี่ยขวัญมานะไปนะ

“แลกบัตรขึ้นข้างบนกัน ไกลเวลาฟรีเซนต์งานแล้วครับ”

“ครับคุณรันย์” ไปรีบขยับเท้าเพราะสกายเดินนำไปก่อนแล้ว

เมื่อถึงเคาน์เตอร์ ครีเอทีฟสาวก็รับบัตรประชาชนของทุกคน แล้วแยกตัวไปจัดการให้ พออยู่กันแค่สองคนรันย์เลยเอ่ยปากชม

“แต่งตัวแบบนี้ดูดีนะ”

ไปนั่งไปเหมือนถูกไฟชอร์ต...หัวใจเต้นแรง กลัวมากกว่าหุหุจะแดงให้เขาจับได้

รันย์เอียงคอมองแล้วเลิควั ชิคดีที่สกายเดินกลับมาเย็นบัตรผู้มาติดต่อให้พอดีสถานการณ์จึงไม่ประหลาดนัก

ลิปต์พาทั้งสามคนขึ้นมานชั้นที่ยี่สิบเจ็ด ซึ่งเป็นออฟฟิส ที่ทำการของห้างไอคอนิก ลูกค้ำที่พวกเขาสามคนจะมาฟรีเซนต์รูปแบบการจัดงานอีเวนต์ช่วงสงกรานต์ ไปอดตื่นต้นไม่ได้เพราะทุกอย่างดูแปลกใหม่ไปหมด แม้เขาจะเก่งกายเป็นนักศึกษา แต่เมื่อเข้าสู่โหมดการทำงานจริงยังถือว่ามีความรู้เรื่องให้ต้องเรียนรู้อีกมาก

เมื่อเข้าสู่ห้องประชุมสกายก็ต่อสายโทรเจกเตอร์เข้ากับคอมพิวเตอร์อย่างคล่องแคล่ว ครีเอทีฟสาวทำงานมาแล้วเกือบห้าปี ถือว่าเป็นหนึ่งในมือเก๋าของไฟเออร์ครีเอทีฟ เธอเปิดไฟล์เพาเวอร์พอยต์ขึ้นมาแล้วส่งมันขึ้นจอทันที ส่วนรณย์นั่งถัดมาจากสกาย แล้วต่อด้วยไป

อาจจะเพราะเห็นเด็กฝึกงานฉู่มือกับหัวเข่าทั้งสองข้างอยู่นานแล้ว รณย์เลยแตะหลังมืออีกฝ่ายเบา ๆ

“ไม่ต้องกังวล พรินต์ตามสิ่งที่ไปคิด ถ้าไม่ไหวเตะขาผม แล้วผมจะช่วยเหลือ”

“ครับ”

ไปรับรู้ถึงความใส่ใจที่คุณรณย์มอบให้ แถมแค่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของคุณรณย์ ความกระวนกระวายก็เหมือนหายไปทั้งหมด เขาตั้งสติด้วยการท่องนะโมสามจบในใจเหมือนทุกครั้งก่อนที่จะเข้าห้องสอบ แล้วก็ดูไฟล์พรินต์ในไอแพดตัวเองเป็นการทบทวนเพื่อไม่ให้กำลังใจจากคุณรณย์เสียไปอย่างเปล่าประโยชน์

ไม่นานลูกค้าที่เป็นแผนกมาร์เก็ตติ้งของห้างไอคอนิกก็เดินเข้ามานั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม สกายเคยทำงานกับลูกค้ากลุ่มนี้มาก่อน จึงรับหน้าที่แนะนำ

“คุณรณย์ บอสที่มาช่วยดูแลแทนคุณศรินทร์ค่ะ ถัดไปคือคุณไป ดีไซน์เนอร์ที่ดูแลอาร์ตไดเรกชันให้งานนี้ค่ะ”

ท่าทางนิ่ง ๆ ดูชาญฉลาดของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นบอสน่าเชื่อถือ สมตำแหน่ง ส่วนดีไซน์เนอร์หนุ่มหน้าตาเหมือนนายแบบ เซตผมเซอร์ ๆ เจาะหูใส่ห่วงเงินหนึ่งข้าง แม้จะสวมสูท แต่ก็เป้นทรงลำลอง หลวม ๆ ให้ความรู้สึกของคนมีหัวด้านศิลปะ ภาพลักษณ์ของคนทั้งสองกลายเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยโน้มน้าวใจลูกค้าได้ดี

สกายเริ่มขายงานทันทีที่ลูกค้าให้สัญญาณ และเพราะเป็นกิจกรรมรีนเริงรับเทศกาลปีใหม่นี้ไทยครีเอทีฟสาวจึงเล่าคอนเซปต์

งานแบบธรรมดาไม่ได้ ลูกขึ้นไปรำทำท่าทางประกอบเพื่อให้การนำเสนอน่าสนใจมากขึ้น

รณย์อมยิ้มมุกปากอย่างชอบใจ เริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมลูกค้าหลายรายยังติดใจอยู่กับไฟเออร์ครีเอทีฟ

“คราวนี้มาถึงส่วนการออกแบบ ขอเชิญพบกับคุณไปเลยค่ะ”

ไปได้รับกำลังใจจากรณย์มาเต็มเปี่ยมจึงตั้งใจไว้ว่าจะไม่ทำให้อีกฝ่ายผิดหวังหรือมองเขาเป็นเด็กไม่เอาไหนแน่นอน ไปจะโตพอที่จะทำประโยชน์ให้แก่ออฟฟิศคุณรณย์ได้

ชายหนุ่มฮีบแรงๆ ในใจแล้วรับช่วงต่อจากสกาย ลูกขึ้นโค้งแล้วเดินออกไปด้านหน้าห้องตรงที่โพรเจกเตอร์ฉายภาพฟรีเซนต์อยู่ เริ่มอธิบายการออกแบบภายในงานอย่างจะฉาน และด้วยความขี้เล่นที่อยู่ใต้อี้นบ้านหมา บางช่วงไปจึงหยอดมุกตลกเข้าไปบ้าง แถมด้วยการใส่จิตการขายแบบเล่นใหญ่จัดเต็ม จนเรียกเสียงหัวเราะจากทั้งฝั่งลูกค้า รณย์ และสกายได้เป็นอย่างดี

“ส่วนของไปจบแล้วครับ เชิญคุณสกายต่อได้เลย”

ครีเอทีฟสาวอธิบายรายละเอียดเชิงลึกของงานตามที่เตรียมมาจนจบ จากนั้นรณย์ก็ทำหน้าที่กล่าวสรุปและโน้มน้าวใจให้ลูกค้าเชื่อในไอเดียและศักยภาพการทำงานแบบมีอาชีพของไฟเออร์ครีเอทีฟ ก่อนยื่นใบเสนอราคาที่เป็นเอกสารพริ้นต์แยกออกมา

“ขอบงานที่ไฟเออร์ครีเอทีฟนำเสนอมากค่ะ แล้วทางเราจะรีบปิดแบ็กกลับปนะค่ะ” หนึ่งในลูกค้าพูดขึ้นมามีรอยยิ้ม และแน่นอนว่าคนทำงานก็หน้าบาน

สกายเซฟไฟล์ใส่แฟ้มไตรฟ์ให้ลูกค้า ก่อนจะเก็บคอมพิวเตอร์ของตัวเองลงกระเป๋าแล้วกล่าวลากันอย่างชื่นมื่น

ทั้งสามคนกลับมาอยู่ในลิฟต์ตัวเดิมอีกครั้ง ความเงิบทำให้เสียงบางอย่างเด่นชัดขึ้นมา

โครก...

รันย์เลิกควมองหน้าไปซึ่งรีบส่ายหน้า ทั้งคู่เลยหันไปมองหน้า

สกาย

“ท้องสกายเองคะบอส พอดียังไม่ได้กินข้าวเที่ยง ก่อนฟรี-
เซนทำงานมันเครียด กินไม่ลง” หญิงสาวยิ้มแหย

รันย์มองนาฬิกา ปายสามโมงกว่าแล้ว คิวเรียวสววยขมวดนิ-
หนึ่ง

“คราวหลังห้ามอดข้าวนะ ผมไม่อยากได้งานดีแต่คนทำงาน
ป่วย เข้าใจมั๊ย”

เสียงเข้มเหมือนจะดุ สกายเลยหน้าจ้อยสนิท

“แล้วตอนนี้อยากกินอะไร ผมเลี้ยงเอง”

ครีเอทีฟสาวตาโตขึ้นมา “จริงเหอะคะบอส!”

บอสหนุ่มยิ้มมุมปาก “จริงครับ สกายกับไปเลือกเลย ถือว่า
เป็นการขอบคุณที่ทำงานออกมาได้ยอดเยี่ยม”

“พื่ออยากกินชาบูอะไป”

“ตามใจพี่สกายเลยครับ ไปกินได้หมด”

“เย้!” รุ่นพี่เขย่าแขนรุ่นน้องอย่างร่าเริง

“ร้านไหน บอกพิกัดมาหน่อย”

“ที่ชั้นสองตึกนี้ก็มีคะบอส สกายแวะกินหลังฟรีเซนทำงาน
บ่อย”

“จึ้นนำทางไปเลยครับ”

สกายเดินนำไปเร็ว ๆ รันย์เดินตาม ส่วนไปเดินปิดท้ายพร้อม
สายตาที่จับอยู่ที่แผ่นหลังของคนในชุดสูทสีครีมอย่างชื่นชมในความ
ใส่ใจ ใครว่าคุณรันย์เป็นบอสที่ดูร้าย ไปจะเถียงให้ขาดใจเลย

เสียงกล่าวต้อนรับเป็นภาษาญี่ปุ่นสวดประสานกันดังลั่นเมื่อ
ลูกค้าใหม่สามคนเดินเข้าร้าน พนักงานเดินนำไปยังโต๊ะติดกระจกที่
เห็นวิวรางรถไฟฟ้าปีทีเอสกับตึกสูงด้านนอก มันเป็นแก้วอียาวที่นั่ง

ได้ฟังละสองคน และมีเตาสำหรับหม้อชาบูตรงกลาง

สกายเข้าไปนั่งก่อนที่ฝั่งหนึ่ง เธอมีกระเป๋าใส่โน้ตบุ๊กมาด้วย จึงค่อนข้างใช้พื้นที่เยอะ ไปเองก็เกิดอาการเล็กน้อย เพราะไม่รู้ว่าจะนั่งข้างบอสจะดูไม่เหมาะสมมั๊ย

“มานั่งฝั่งผมก็ได้ไป” รัญย์เอ่ยปาก แล้วขยับเข้าไปนั่งด้านใน

ไปเลยนั่งลงฝั่งเดียวกัน ได้นั่งใกล้ก็ดี แต่นั่งแบบนี้ไม่ได้เห็นหน้าก็อดซัลลาตอนเอนจอยอิตติงนะสิ เสียใจ

พนักงานนำเมนูมาทางให้ รัญย์รับมาดูผ่านๆ เขาให้สกายกับไปสั่งให้เต็มทีก่อน แล้วค่อยเลือกสิ่งที่ตัวเองอยากกินเพิ่มอีกนิดหน่อย นี่เป็นมื้อแรกหลังจากกลับมาอยู่เมืองไทยที่ได้กินอาหารนอกบ้าน ทำให้รัญย์รู้สึกอารมณ์ดีและผ่อนคลายมากกว่าเวลาปกติ ประกอบกับสกายเป็นคนคุยเก่ง หลังขายงานเสร็จครีเอทีฟสาวก็สบายใจจนติดเป็นพิเศษ หาเรื่องต่างๆ มาเล่าสร้างความครึกครื้นให้คนร่วมโต๊ะชาบูได้เป็นอย่างดี

ส่วนไปก็...มีหน้าที่บันทึกรอยยิ้มของคุณรัญย์ไว้ในสมอง วันนี้คุณเขายิ้มบ่อยจังเลย

รัญย์เป็นคนจ่ายเงินหลังจบมื้อตามที่สัญญาไว้ สกายยกมือไหว้ขอบคุณอย่างโอเวอร์แอกติงตามสไตล์ เธอรู้สึกจะเริ่มสนิทกับบอสแล้วเลยปลดปล่อยตัวตนเต็มที่ ไม่เกร็งเหมือนช่วงแรกๆ

“กลับไปป็นงานเปิดตัวห้างโซฟิสต้าด้วยละ ผมรอดู Proposal นะ”

“ความร่ำรวยจะจกเลยคะบอส”

รัญย์ส่ายหน้าอย่างไม่จริงจังนัก “ก็พักก่อน แล้วเริ่มพุงนี้ก็ได้ครับ”

“รับทราบคะบอส” สกายรีบตะเบ๊ะ “ฉันขออนุญาตแยกไปพักผ่อนเลยแล้วกันนะคะ” หญิงสาวบอกออกมาอย่างอาภาหุญ ทำให้รัญย์หลุดหัวเราะ

“ครับ ขับรถมาหรือเปล่า”
 ครีเอทีฟสาวสายหน้า “สกายกลับรถไฟฟ้าค่ะ”
 “กลับดี ๆ ครับ”
 “ค่า สวัสดิ์ค่ะบอส บ้ายบายนะไป”
 ไปยกมือไหว้สกาย แล้วเธอก็วิ่งปรี๊ดปรี๊ดออกไป
 “แล้วคุณกลับยังงัย” บอสหนุ่มหันมาถามผู้ชายตัวสูงกว่าที่ยืน
 ข้าง ๆ บ้าง

“ไปซื้อมอเตอร์ไซด์มา อ่า...คุณรันย์ครับ แม่ฝากคุณก็มาขอบคุณ
 ที่ให้ไปนอนค้างครับ ไปขอไปเอาที่รถแป็บหนึ่งได้มั๊ยครับ”

“เกรงใจคุณแม่ คราวหลังไม่ต้องแล้วนะ”
 ถ้าไม่รับคุณก็แม่ แล้วไปจะเอาอะไรมาคล้องใจก็อดซิลลาล่ะ!
 “เออ...ฝากซื้อก็ได้ครับวันหลัง จะได้ไม่ต้องเกรงใจ”

รันย์หลุดหัวเราะ “ตกลงคือบังคับขายเธอไป”

เด็กฝึกงานลูปท้ายทอยด้วยความเขิน “ไม่ใช่สักหน่อย ไป
 อยากให้คุณรันย์ได้กินของอร่อย คือ...อยากให้อจริง ๆ นะครับ”

เห็นเด็กตัวโตหูแดงแล้วรันย์ก็ไม่แกล้งต่อ “รถจอดที่ไหน เดิน
 นำไปสิ”

ไปเยี่ยมได้อีกครั้งเมื่อไม่กี่วันก่อนแล้ว เขาริบทันหลังเดินนำ
 ไปยังประตูทางออกที่ติดกับลานจอดรถ รันย์เดินตามไปจนถึงที่จอด
 รถมอเตอร์ไซด์ บิ๊กไบค์คันใหญ่โดดเด่นกว่าคันอื่น เขารออยู่ห่างพอ
 สมควร มองเจ้าของรถเปิดช่องเก็บของแล้วหิ้วถุงกระดาษมายื่นให้
 “ถ้าพรุ่งนี้คุณรันย์อยากกินรสไหนกับอกนะครับ ไปจะเอาไป
 ให้”

“นอกจากคุณก็คุณแม่ทำขนมอย่างอื่นมั๊ย”

“เยอะเลยครับ แม่เปิดร้านคาเฟ่”

“ส่งเมนูมาในไลน์แล้วกัน เดี๋ยวผมจะซื้อกลับไปฝากที่บ้าน
 วันเสาร์นี้”

“ได้เลยครับ” ไปยิ้มรับจนแก้มยกเป็นก้อน
“ขี้อรดี ๆ ครับ ฝากขอบคุณคุณแม่ด้วย”
“ครับ คุณรณย์ก็...ขี้อรดี ๆ นะครับ เอ่อ...ไปเดินไปส่งที่รถ
ได้มั๊ย”

รณย์เลิกคิ้ว

“ก็คุณรณย์ดูรวย กลัวโดนโจรปล้นระหว่างทาง”

เหตุผลก็ยังเยอะมากไป แต่ด้วยหน้าหนึ่ง ๆ คุณ รณย์คง
ไม่รู้หรือว่าเราอยากใช้เวลาอยู่กับเขาเพิ่มขึ้นอีกสองสามนาที่
คนที่ถูกบอกว่ารวยลูบนาฬิกาเรือนละแสนนิด ๆ ที่ข้อมือ
อย่างครุ่นคิด ไม่อยู่เมืองไทยนาน ไจรมันซุกซมขนาดนี้เลยเหวอ
ไปเองก็กลัวว่ารณย์จะจับได้ว่าโกหกจึงรีบเดินนำหน้าไป
“ทางนี้ไป”

เจ้าของรถส่งเสียงบอกคนที่เดินไปผิดทาง เพราะลานจอดรถ
หุบประจำติดอยู่ทางซ้ายไม่ใช่ทางขวา

ปอร์เช่ เคย์แมนจอดสงบอยู่กลางดงรถหลักสิบล้าน มีเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยเดินวนเวียนอยู่สามคนเห็นจะได้ คุ่มกันแน่น
หนาขนาดนี้ ถ้าโดนดักตีหัวชิงทรัพย์ก็ดูจะดวงซวยเกินไปหน่อย หัน
ไปหานายไป รายนันก็ยั้งตีหน้าเคร่งขรึมประหนึ่งมาระวังภัยให้เขา
จริง ๆ

“ไปกลับไปได้แล้ว ผมปลอดภัยแล้วละ”

“คุณรณย์ขับออกไปก่อน ไปถึงจะวางใจ ไจรมันยี่นั่นอาจจะ
ดักซุ่มโจมตีตอนคุณรณย์เปิดประตูรถก็ได้”

เอาเถอะ ไม่เถียงกับเด็กดูละครเยอะแล้ว รณย์รีบเดินไปที่รถ
ของตัวเอง ไม่ลืมให้ทิปแก๊ยกามที่เฝ้ารถให้อย่างแข็งขัน

รถคันหรูแล่นออกจากซองจอดอย่างช้า ๆ พร้อมกับที่กระจก
ฝั่งคนขับลดลงและเห็นมือขาวยื่นออกมาโบกลาเหนือหลังคารถ
ก่อนความเร็วรถจะเพิ่มขึ้นแล้วก็หายลับไป ท่วงท่ากร้าวใจเกินรับไหว

นายไปกุมอกตัวเองแล้วเดินลอย ๆ กลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์

ยังไม่ได้จับคุณก็อดซึลลาลักเท่าไรเลย ไปทำให้แม่ผิดหวัง หรือเปล่า คิดพลางจูงรถตัวเองออกมาแล้วก้าวขาขึ้นคร่อม สวม หมวกกันน็อก ชี้ออกมาถึงถนนใหญ่ก็เห็นว่ารถสีขาวคันนั้นยังจอด ติดไฟแดงอยู่ตรงแยก ไปยิ้มซ้ำ คุณرنัยคงกำลังหงุดหงิดที่ออกตัว เสียแรงแต่สุดท้ายก็ไปไหนไม่ได้เพราะการจราจรของกรุงเทพฯ

แอบตามไปส่งเจียบ ๆ แล้วกัน จะได้มีคุณเขาในสายตาต่ออีกสักเกือบ ๆ หนึ่งชั่วโมง

رنัยขับรถมาเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่เขามองกระจกหลังจะเห็น มอเตอร์ไซด์คันหนึ่งผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ซ้ายบ้างขวาบ้างห่างออกไป ช่วงสองสามคันรถ

หรือใจ...จะตามมาเหมือนที่เด็กไปเตือนไว้จริง ๆ

เขาดูรวยและอ่อนแอจนน่าปลันหรือใจ รณัยถอนหายใจอย่าง หงุดหงิดในขณะที่มือก็กุมพวงมาลัยแน่นขึ้น เพราะอยากจะสลัดให้หลุดจากการถูกติดตาม แต่ในที่สุดرنัยก็หนีไม่พ้นเมื่อต้องติดแหง็ก ที่สี่แยกอีกครั้ง ฮี...ถ้าจะโดนปลันกลางวันแสด ๆ แบบนี้ก็ให้มันรู้กันไป

ชายหนุ่มกดโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อกับรถไปทีเบอร์ของเด็กฝึกงานทันที รอดักพักอีกฝ่ายถึงรับ

‘ครับ คุณرنัย’

‘ไป ตอนผมขับออกจากตึก คุณเห็นมีใครตามผมมาหรือเปล่า’

‘มะ...หมายความว่าไงครับ’ คนปลายสายเล็กล็ก เพราะกลัวจะถูกจับได้ว่าตามมาส่ง

‘เหมือนจะมีมอเตอร์ไซด์ตามผมมา ‘ไม่รู้ว่าเป็นใจเหมือนที่ คุณบอกหรือเปล่า’

‘ลักษณะมันเป็นยังไงครับคุณรันย์!’ ไปที่จอดรถคุยข้างทาง
เริ่มรื้อนใจ

‘ก็...หมวกกันน็อกสีดำ มีลายมัยผมเห็นไม่ชัด ชีบักไปคั่น
สูงๆ’ เอ๊ะ...คั่นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหน

‘ลายหมวกสีเขียวๆ ด้วยหรือเปล่าครับ’

‘คิดว่าน่าจะใช่’

ไปแอบร้องไห้ในใจ โจรที่ไหนล่ะ ไปเอง...ไปผู้ซึ่งอยากชีรถ
ตามไปส่งคุณรันย์เจียบๆ ไง แต่ทำไมโดนจับได้เร็วจัง

‘คุณเห็นหรือไป’

‘อา...ไปเองครับ เอ่อ...ไม่ได้จะไปส่งคุณรันย์นะครับ แต่บ้าน
ไปกลับทางเดียวกับคุณรันย์ไง’

เมื่อมันเป็นเรื่องโละพ้อรันย์ก็อดถอนหายใจแรงๆ ไม่ได้

‘จันท์ไม่มีอะไรแล้ว แค่นี้ครับไป’

สายตัดไปพร้อมหน้าจ้อยๆ ภายได้หมวกกันน็อก แต่...ลักพัก
ตาทรงอัลมอนต์ก็ลู่กวาว คุณรันย์ไม่ได้ห้ามชีตามนี่นา จันท์ไปก็ไม่ได้
ต้องหลบๆ ซ่อนๆ บิดต่อท้ายคุณเขาไปเลยแล้วกัน

กระดิกกระดามันเป็นแบบนี้เอง เริ่มจะเข้าใจพี่ชายตัวเองเวลา
ฟือซิติให้ขนมแล้วลี

ควาซากินินจาคันใหญ่โหลดแล่นไปตามท้องถนนอีกครั้ง แล้ว
มันก็ตามปอร์เช่ เคย์แมน สีขาวเข้าซอยออฟฟิศไป

รถสีล้อย่อยๆ ชะลอจอด เพราะคอนโดรันย์อยู่ก่อนถึงตึก
ออฟฟิศ รถสองล้อของไปก็จอดตาม เจ้าของรถที่สวมสูทสีครีมอ่อน
เดินลงมายืนกอดดอกประจันหน้ากับคนที่ยังอยู่บนเจ้าสองล้อคันโต
ซึ่งยังไม่รู้เรื่องรู๊ราว

“บ้านคุณอยู่ทางนี้หรือไป”

อู๋ย! ลืมตัวขี่มาจนเพลินให้เขาจับได้อีกแล้ว

“อา...พอดี...พอดีชินครับ เลยชีหลงเข้ามา นึกว่าจะเข้า

ออฟฟิศ”

“แล้วไป...ผมก็นึกว่าพี่มาส่งซะอีก” รัญย์จับได้ตั้งแต่เจ้าเด็กนี่ตอบด้วยเสียงลนลานทางโทรศัพท์แล้ว ก็รอดูอยู่ว่า...จะมาส่งถึงตรงไหน

คนที่ถูกจับได้กรีดร้องโหยหวนอยู่ในใจ เธอเป็นก๊อดซิลลาตัวร้าย หัดอ่านใจคนอื่นออกตั้งแต่ตอนไหน ไปเลือกไม่ถูกเลยว่าจะส่ายหน้าหรือพยักหน้าดี

เห็นดวงตาสีดำหลุกหลิกหลังกรอบใส่กันลมของหมวกกันน็อก รัญย์ก็ยกยิ้มมุมปาก

“หันรถกลับไปทางปากซอยได้แล้ว ผมถึงแล้วครับ คุณนั่นแหละเมื่อไหร่จะถึงบ้าน”

ไปยิ้มแห้ง พยักหน้าหงิกๆ รีบใช้ขาประคองตัวรถให้หันกลับไปอีกทาง เตรียมพุ่งทะยานหนีాయกลับบ้าน

“นี่ ถึงบ้านแล้วไลน์มาบอกด้วยนะไป”

“ครับคุณรัญย์” บอกแค่นั้นก็บิดรถออกไปเลย หักหลบซ้าย หลบขวาหนีไต่ต่างเจ้าถิ่นอีกนิดหน่อย แป๊บเดียวรัญย์ก็ไม่เห็นท้ายรถของอีกฝ่ายเสียแล้ว

ขี่รถตามมาส่งเธอ...ไม่ได้เจออะไรแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะครันย์